

благоразумно и умъренно. Но малко едно внимание върху пъкои изражения е достатъчно да докаже че видимата умъреност на Князя Милана спрямо възстаналите области не е пълна, а доста явно са съзира въ тях нѣкакво насърчаване което са дава на възстаници отъ устата на Князя Милана и нѣкаква задна мисъл за дѣйствието отъ страни на подвластното княжество въ полза на възвемутъ днесъ двѣ славенски области въ Турция.

И дѣйствително, словото на Князя Милана не са задоволява съ да покаже трудното положение на Сърбия, въ което им докарва събитията въ съпрѣдѣлните страни, но отива и до тамъ, дѣто да оправдае възстаніето, като казва че, «народътъ въ тѣзи области, като вижда че не са свършватъ тѣглалата му, и дигили са е на оръжіе за да защити себе си противъ злоупотребленията, които търпи, при всички добри и великодушни намѣренія на Н. В. Султана.» Тѣй, Князь Миланъ дохожда прѣдъ европейскитъ и источни съветъ да обяви официално че възстаніето са основава на законпѣйши причини, т. е. на тѣглалата, които народътъ въ тѣзи двѣ области търпи подъ турското управление, а типическата учтивост, която Князьтъ показва къмъ Монархътъ, като поменува за добротъ и великодушны намѣренія на Н. Величество, които обаче прѣдставлява че никакъ са не приспособаватъ, тази учтивост, казвамы, не смѣлава никакъ, разбира са, важностъ на туй обещаваніе. Князьтъ явно прогласява при това, че «Сърбія не може да остане хладнокровна зрителка на състояніето на двѣтѣ съседни области», че «са интересува да са даде край веднѣж за всегда на туй състояніе», и най послѣ че Н. Свѣтлостъ «ще са постарае споредъ слабости си средства да помогне за да са достигне до едно съдѣствие което може да удовлетвори тѣзи страни.» Тѣзи изражения на Князя Милана достатъчно показватъ, мислимъ, какито казахмы и по горѣ, че видимата неутралност не е пълна и че израженията не са толкова искрени, колкото ги прѣдставляватъ европейскитъ вѣстници, които вализирахъ словото при отваряніето на Скупщинитъ.

Князь Миланъ имѣ панетинъ туй пскуство за да благодари съ словото си и двѣтѣ партіи въ Народното Собраніе и въ Княжеството, консервативнитъ т. е. и твърдъ свободолюбивитъ, защото и на двѣтѣ дава дѣни да са чадѣватъ, първитъ за миролюбивото обясненіе на Сърбіи въ Херцеговинскитъ въпросъ, а вторитъ за дѣятелното пейпо намѣсване въ полза на възбунтуванитъ области. И двѣтѣ обаче тѣзи партіи не що са задоволятъ, както са разбира, съ тойзи двусмыслененъ языкъ на Князя, но скоро ще поискатъ отъ него да начертаетъ по ясно бѣдѣщитъ политикъ на правителството си въ тѣзи критически обстоятелства.

Сега за сега работитъ показватъ че министерството Ристичъ, ако и да състон, както е извѣстно, отъ главатаритъ на партіитъ за войнъ, показва са наклонно да приеме програмитъ на консервативнитъ партіи, патиска но, вѣди са, отъ европейскитъ дипломатикъ и особено отъ Кабинетитъ въпски и петербургскитъ. За това и става дума въ Бѣлградъ за растуриніето на Народното Собраніе. Ако това излѣзе истина, тогава ще са даде дѣйствително доказателство за конечното рѣшеніе на сѣрбското правителство да укроти стремленіето на распадѣнитъ, които безъ да размыслятъ зрѣло искатъ да обектѣ войнъ на Турция. Туй и други нѣкои телеграфически отъ Бѣлградъ извѣстія са панетинъ пасърчателны и достатъчны да вдигнатъ безпокойствіето отъ помежду нашитъ и европейскитъ публики. Остава обаче да видимъ да ли министерството Ристичъ не зема тѣзи мѣрки, за да спечели врьбе да притогни войскитъ и народитъ гвардіи на Сърбіи, и да ли, когато въпросътъ за административнитъ прѣобразованія които ще са введатъ въ Босни и Херцеговинъ са турни на зеленитъ столъ, че са поевитъ отъ сѣрбското правителство нѣкои домогванія които могатъ да докаратъ и пакъ политиче-

скитъ заплитанія, които днесъ са виждатъ на угасване. Таквитъ домогванія Сърбія никога безъ сумѣние не ще прѣдложи, ако не знае че тѣ ще са поддржѣтъ отъ тритѣ сѣверни сили. Остава обаче да видимъ и това, да ли дипломатията на тѣзи сили не е дала рече нѣкаквы обещанія на подвластнитъ княжества за награда на тѣхнитъ неутралност и на принудителното имъ благодарумно поведение въ прѣдлежащитъ въпросъ. (В.)

Народноститъ въ Источна Европа.

По поводъ на възстаніето отъ Славенитъ въ Херцеговинъ. «Конституціонель» обнародува редъ членове за Славенитъ и другитъ народности които саставляватъ австро-унгарскитъ Имперіи. Ний мислимъ за полезно да прѣдставимъ прѣдъ очитъ на читателитъ си сжичностъ на тѣзи членове.

Възстаніето въ Херцеговинъ привлече изново общото внимание върху всичкитъ мѣста на Истокъ. За мнозина учени, Истокъ не начева освѣтъ отъ Бѣлградъ, въ Сърбіи, и отъ Букурешъ, въ Влашко, додѣто за Държавнитъ членове той начева отъ Пещъ, въ Унгарию, и за туй мѣсто ний ще кажемъ днесъ нѣколко думи.

Отваряніето на Діетитъ въ Пещъ, което станъ прѣди малко, дава ни изряденъ случай за това.

Племенитъ распри, които образуватъ основатъ на раздѣленіята въ Турция, мѣчатъ исто тѣй и Унгарию, и чрезъ пей. Другитъ мѣста които сж подъ вѣдомството на Хабсбургскитъ донъ. Воинственното племе на Маджаритъ завладѣ унгарскитъ землі и то господствува днесъ тамъ по завладѣтелно право, но никакъ не и по число.

Отъ 15 тѣхъ милиона жители, които обема Унгарското царство, смѣтатъ 5 1/2 милиона Маджары; около 5 милиона Славены; 2 1/2 милиона Власы; 1 милионъ и 700,000 Германцы; 700,000 Евреи. Отъ туй са вижда, че Маджаритъ не прѣдставляватъ тамъ повече отъ единитъ третѣ часть на населеніето; Славенитъ сж почти толкова многочислени колкото и тѣ, и че между тѣзи двѣ народности имѣтъ своитъ значителны дѣлѣи Германцитъ и Власитъ. Ако нематъжарскитъ народности бяхъ гласоподаватели въ изборитъ, Діетата въ Пещъ щеше да брѣи само единъ Маджаринъ на трима прѣдставители; сега за сега по голѣмата часть отъ прѣдставителитъ принадлежи на маджарскитъ народностъ. Може прочее да са каже че, въ народно отношение, Діетата въ Пещъ е едно чисто оглѣдало на Унгарию. Когато нѣкой забѣлжи на Маджаритъ тѣзи несправѣдливостъ между числото и дѣйствителнитъ силъ на народноститъ въ мѣстото имъ, «ний не смѣ народна Държава», казатъ тѣ, «ний смѣ една политическа индивидуалностъ». Кое то ще каже че, Маджари, Кроти, Славяци, Саксонцы и Власы отъ Трансильваніи сж всичкитъ Унгарцы, съединени полъ скыптрътъ св. Стефана.

Оправданіето е добро. Може да са приеме че не е само народното единство жизненитъ елементъ на Държавитъ, и че много народности различни могатъ твърдъ добръ да образуватъ единъ Държавъ доста ятка. Швейцарія е за това единъ удивителенъ примѣръ. Унгариа въ сторила добръ да ѣмъ подражае, но въ най широкъ размѣръ, а не съ единъ исключителенъ духъ. Да са пестлуваме.

Сжщата смѣсъ отъ народности, която са срѣща въ унгарското царство, намѣрва са и въ австрійскитъ монархія, съ които Унгариа е съединена чрезъ династіитъ. Австріа, безъ Унгарию, брѣи на 20,500,000 жители: 7 милиона Германцы; 11,500,000 сѣверни и южни Славены; 600,000 Италианцы, и 850,000 Евреи. Ако са съберѣтъ насѣдно населеніята на двѣтѣ половини на австро-унгарскитъ имперіи, излѣзватъ, следователно, 16 милиона Славены; 9 милиона Германцы; 5 1/2 милиона Маджари; 3 милиона Власы, и 1 милионъ и 1/2 Евреи и пр.

Славенската народностъ наддѣлава, но Германцитъ и Маджаритъ съединени наедно изравневатъ са съ Славен-

нитъ, а заедно съ Власитъ, тѣ ги надминуватъ, сжко както и Славенитъ, съединени съ Маджаритъ, могатъ да надминатъ Германцитъ и Власитъ. Следователно, отъ всичкитъ тѣхъ народности най изложени въ своето уединеніе сж Маджаритъ. Унгарскитъ Власи могатъ да поискатъ да са отдѣлятъ отъ туй царство, за да са присъединятъ на Власитъ отъ ромѣнското княжество. Славенитъ отъ сѣверъ и югъ на Австро-Унгарию могатъ да погледнатъ къмъ Бѣлградъ, къмъ Варшавъ и къмъ Москвѣ или Петербургъ. Германцитъ могатъ да са примикнатъ къмъ Берлинъ. Но за Маджаритъ нищо подобно не сжществува. Туй племе не сжществува вѣтъ отъ Унгарию, дѣто то не образува обаче освѣтъ едно меншество.

Като е таквъзъ състояніето, може да са мисли че политическитъ мѣжѣ помежду Маджаритъ ще са стараятъ да намѣрятъ единъ допълнителенъ силъ въ едно федеративно съединеніе съ другитъ мѣста на австрійскитъ монархія. Но защото тѣ намѣрватъ по естествено и по практично че, въ свойтъ тѣсенъ кръгъ, Славенитъ, Ромѣнитъ и Германцитъ да са управляватъ отъ Маджаритъ, какво неудобство би имало ако тѣ сами са сдружатъ съ другитъ народы въ Имперіитъ, за да ѣмъ утвърдятъ и да ѣмъ направятъ да благодарствуватъ? Туй бѣше мѣдрото, но маджарска Унгариа трѣбѣ въ другъ пътъ.

Като четѣ членове днесъ манифеститъ на босненскитъ и херцеговинскитъ главатари, припомни си маджарскитъ манифестъ отъ 1848 г. Любопытнитъ говори за Турцитъ, както маджарскитъ главатари въ възстаніето на 1848 г. говоряхъ за австрійскитъ императоръ. Тѣ не искахъ нищо общо да имѣтъ съ Австрія: нито Императоръ, нито Парламентъ, нито правителство, нито администрація. Тѣ искахъ да възстановятъ унгарското царство, отъ врьмето на Лудовика Великий, отъ Балтійското море дори до Черно и Адриатическото. Едно нѣщо бѣхъ саморавняли само, че отъ три вѣка на самъ, босненскитъ и херцеговинскитъ сж бѣхъ значително измѣнили, че Славенитъ бѣхъ надминали тѣхното число въ Държавитъ, и че три голѣми имперіи са бѣхъ настанили на мѣстото на мѣжѣството династіи и Държавы, по които едно врьме бѣхъ са раздѣли Хуны и Аваритъ като буря. Маджаритъ отъ 1848 не слушахъ нищо: ни какъ въ сговоръ за потѣмняване, ни какво условіе за примиряване. Консервативнитъ искахъ унгарското царство, радикалитъ Конфедерацията отъ дунѣвскитъ народы (Унгариа, Ромѣнія, Сърби, Кроти, Далматинцы.)

Извѣстно е що станъ послѣ. Маджарското възстаніе прѣдизвика възбунтуваніето на Славенитъ отъ Унгарию: единитъ не искахъ владѣніето на Вѣж, другитъ не искахъ владѣніето на Пещъ; Ромѣнитъ и Кроти отъ Унгарию възстаняхъ противъ маджарскитъ революціи и туй възстаніе на народноститъ, както и воинното намѣсване на Россіи, покори Маджаритъ. Но и тойзи урокъ не ползува. Въ разстояніе на десетъ години, австро-унгарската имперія живѣ подъ едно самовластно правителство. Какъ въпрочемъ, следъ възстаніето на Вѣж, Прагъ, Пещъ и Аграмъ, всрьдъ италианскитъ боеве и революционернитъ движенія на Германіи, едно парламентарно правителство можѣ да са одържи въ монархіитъ на Хабсбургцитъ?

На 1859 императорътъ Францъ Иосифъ почнѣ изново дѣлото за парламентарното възстановеніе, прѣкъснѣто отъ възстаніята на 1848. Той опыта различни федеративны и съединителны комбинаціи, но въ нищо не успѣ прѣдъ настояваніето на Маджаритъ да бѣдѣтъ нѣщо по друго отъ Германцитъ. Италианцитъ, Чехитъ и Поляцитъ. Година 1861 погреба всичкитъ тѣхъ проекти, и раздоритъ послѣдуюахъ въ разстояніе на единъ новъ периодъ отъ петъ години: отъ 1861 до 1866.

Нека почтенитъ мѣжѣ отъ маджарскитъ народностъ благоволятъ да си припомнатъ тойзи ужасенъ за имперіитъ периодъ. Нека памятъ тѣзи три дати: Германскитъ господарственнитъ Конгресъ на 1863; Дано-

германскитъ войнъ на 1864; и Прусско-австрійскитъ войнъ на 1866! Мислятъ ли тѣ че ако отъ 1861 на самъ Унгарцитъ и Австрійцитъ засѣдавахъ въ сжщитъ парламентъ, тѣхнитъ императоръ би прѣдпріелъ дѣлото на Франкфортъ, което докара расцѣпленіето между Берлинъ и Вѣж? Единъ австро-унгарскитъ парламентъ дозволи ли би на вѣтскитъ кабинетъ да отвори войнъ противъ Данию въ полза на Прусіи? Войната на 1866 възложи ли би была или намѣрила ли би единъ Австрійскъ станѣжъ користъ лесна за единъ съездъ войнственитъ и дързновенъ? Истина е че нѣкои политически мѣжѣ отъ Унгарию са радуваха за тѣзи разрушенія: споредъ тѣхъ, изгонваніето на Австріи отъ Германіи е было най доброто нѣщо за Унгарию.

Ний же испытѣмъ тѣзи работи и въпроситъ които сж свързани съ ней.

(К. О.)

Нѣколко думи, които са отнасятъ върху индустрията.

Писало са е и продължава да са пише въ нашата журналистика върху този предметъ, който е занимавалъ и който продължава да занимава всичкитъ отъзи хора, които желатъ осигуряваніето на поминѣтъ си, и които са грижатъ за своето подобряване. Писало са е, казвамы, за икономическото отпаданіе на нашитъ овѣтели занаети, по които нашитъ занатли погледватъ съ студенина и отчаяніе; защото немогатъ да придобятъ отъзи ползи, които очакватъ отъ тѣхъ. Нѣ не трѣбѣ ли да са пише вече върху този толкови интересенъ предметъ? Да, разумѣва са, трѣбѣ да го разискваме, трѣбѣ да търсимъ цѣръ за нашего осиромашаваніе, трѣбѣ да дѣримъ средства за прѣмхваніето на грозната сиромашія, които ни заплашва твърдъ злѣ.

Ако хвърлимъ единъ погледъ върху нашитъ овѣтели занаети, ако разгледамы орадїата, съ които ги работимъ, ний сж прискѣбие ще кажемъ, че днешното ни състояніе е за оплакване. Необичайната сиромашія е дошла вече на вратата ни, и ни заплашва съ грозното си хлѣпаніе. А въ тоя случай, ние какво правимъ? Какво мислятъ нашитъ търговци? Що правятъ нашитъ земе-работници? Ний по-тъ са мислятъ за побѣдени, за паднали, безъ да са помжчатъ да запргѣтъ пятѣтъ на грозната сиромашія; тѣ слагатъ долу рѣи, затварятъ са въ своитъ къщи и чакатъ крайното си падане. Нѣ бързата сиромашія не са бави много и захопва по честичко на къщитъ врата, и къщата, въ която е владѣло отъ по напредъ тишина, значава отъ едно грозно мърмораніе, на което лѣнивитъ и глухъ звукъ изжелавя всичкого домохадіе, и оплаквателнитъ ступающитъ патиска въ своитъ обѣтъ игривитъ си дѣтци. Непріятель е гласѣтъ на отчаяніето, който издаватъ нашитъ търговци, които сж оплакватъ, че търговитѣ ѣмъ не бѣе никакъ, че нѣма никакво земае-даване. Грозенъ е и поразителенъ вѣкътъ на отчаяніето, което издава това състояние, отъ което чакатъ помощъ всичкитъ други. Сърцето на човѣка, който слуша този отчаяенъ вѣкъ, пука са отъ ака. Има изъ мѣжду нашитъ търговци хора свѣстни, които са грижатъ за разработваніето и распространяваніето на мѣстната индустрія, за разширяваніе на търговитѣ, и които сж наскѣрбяватъ, като гледатъ тѣхнитъ братѣ въ какво плачевно състояніе са намѣрватъ. Има хора, казвамы, които са нажелаватъ отъ охлѣпаніа, които излѣзватъ отъ дълбочината на сърдцата на тѣхнитъ братѣ. Ний просимъ извиненіе отъ такива господинови, ако са намѣрватъ доказани отъ това отзоваване, а колкото за фантазиранитъ, то малко ны е грижѣ. Нѣ да додемъ на думата си.

Каква сѣрдцераздираща картина са представи на човѣка, когато посѣти простата славена колиба на селаче-земеработника. Въ единъ отъ агловѣтъ на таѣ скромна колиба ще видитъ патрупаніи овѣтели, рѣждасяли сѣчива, чрезъ които напрѣзно ра-

боти до кървавъ потъ плодѣтъ, които не му дава никакво, а който напрѣзно пазитѣтъ мръсѣви добичета, да тѣглѣтъ вѣтхи и останали отъ погитѣ лѣза; полуоблѣченитъ дѣтци, са растичали: едно искрѣва въ крава на паша, друго въ бичка съ хлѣбъ и запѣхва сирѣста и прѣятна свирка на сѣдъ, поясче и тича весело-весело овѣтъ или искрѣва загорѣ полската работа волове, които ведени до землѣ вратѣ, нѣниво пристѣпатъ и отиватъ третѣ едѣмъ що прохлѣдѣтъ малкото си братче, което сж здраво и питателно мѣсто койно въ люлката, окаяны дърво. Майката сж прѣтъ рака прѣговѣла ситна вечеръ си дѣтци. А стопанитъ на окаява дѣганіето на берека мѣтата. Човѣкъ би казалъ, че тоя ботѣ тѣзи благословена землѣ, кой отъ отъзи далечни пѣтъ стѣпни, по които не расѣтъ, които не са чува нищо друго отъ пѣтаніето на шурецѣтъ, кой су-прѣзно, въ опзи необитаемѣ огнището на земеработника.

Индустрията, или по добротъ занаети сж достигли до тоя нѣпъ, що то мнозина сж прѣтъ, нѣ напуснатъ, или ако ги то сж голѣтъ трудъ можѣтъ хранѣтъ. Кои е причината на Нашего неумѣніе и незнаѣнѣва стока за фабрикантѣ издѣлѣ доста, нѣ ако тѣ не са издѣлѣ европейскитъ тържища и са една долна цѣна, то нашитъ я изработватъ, както завърѣта, такова работниѣ, разумѣва глѣтъ никаква облага. Земѣта доста плодѣтѣ, защото тѣ, крѣятъ всѣкаквы произведѣніа не умѣтъ да ги изработѣтъ каквито ги изискватъ днешнитъ ятелствѣ. Ний имамъ доволѣ за обогатяваніе, нѣ ний сж студени къмъ тѣзи за животѣтѣ средства, нѣ ний не сме знаели да са вавѣмы отъ тѣхъ, та за това не парили.

Ний трѣбѣ да работимъ въ индустрията тѣй, както я работѣтъ други народы; у тѣзи нѣ е земята и са земята като условіе за материалното обѣтъ. Ний трѣбѣ да посѣдѣваме на по образованитѣ, да сж живѣтъ за нашего бѣдѣще, да вимъ да разработѣмы поле на индустрията тѣй нѣ вѣтъ днешнитъ обстоятелствѣ, ва блѣгитъ резултатѣ, които излѣзатъ отъ ней сж неопѣ до когато не разработѣтъ довито поле, до когато не сж жимъ, до когато не захватѣтъ мѣстѣтъ, какъ трѣбѣ да тогава, казвамы, нѣма да е немъ отъ сегашното си оѣложеніе.

Затѣрий К. О.

Дописки на «Напрѣдъ»

— о —

Тулъ, 20-ий Августъ 1873

Г. не Редактору!

Не знаѣмъ какъ, нѣ нѣмъ нѣ вѣтѣ да напрѣдѣмы, вѣтѣ да вѣрнимъ напредъ къмъ просѣ образованіето, което има за цѣль, да възвизитъ нашія хлѣбъ, напрѣтъ, ний нещѣмъ да нѣмъ нѣкоето положеніе, да са поимъ наукитъ, отъ поученіата нѣтъ, вимъ по прага тѣхъ мръсѣи, тѣхъ нѣкоренѣи между насъ за нѣмъ по-горнѣтъ — едѣ то е послѣа между насъ грѣшѣи, които и днесъ още сѣдѣтъ нѣмъ блѣгѣрскитъ хоризонтъ глѣдѣ знаме. Кога ще са обогатѣтъ нѣмъ глѣдѣны съ добро око на нѣкогато са възвизанитъ на чиноѣ, нѣмъ почитатъ отъ по-горнѣтъ, когато брѣ каріерѣ? Тоа аусто често разорително славѣніе, тоа нѣ самѣлюбіе, нѣмъ са, не сж нѣмъ пѣкореніе отъ нашитъ сѣрдѣа. Нѣмъ да трѣмѣтъ когато нѣкой са почитѣ нѣмъ повече отъ насъ, не можѣтъ нѣмъ удѣрѣтъ, който падѣтъ прѣтъ нѣмъ нѣкой са славѣи повече отъ нѣмъ глѣдѣмы съ нѣмъ, съ ксѣветѣ нѣмъ да хвърлимъ прахъ въ очѣ нѣмъ, които отдаватъ почитаніето нѣмъ то она, и тогѣтъ, ако спѣмѣтъ

ГЛАВАТАРИТЪ НА ВЪЗСТАНИЕТО.
Когато императорските войски го-
ляжъ чепить на възстаницытъ отъ о-
колносты на Требия, тѣхнытъ глава-
тари собрани на съвѣщаніе въ мана-
стирътъ на Козарево разсказали слѣду-
ющытъ прѣдложеніи:

а) Избрането на единъ военачалникъ.
б) Съставянето на едно прѣвременно пра-
вительство.
в) Споразумѣніе за военныя движенія.
г) Споразумѣніе за отношеніето спрямо ди-
пломатицѣтъ.
д) Практичны сръдства за снабждане на
оржія.
е) Какъ ще са отнесемъ къмъ Сърбіи и
Чернь Горъ.

А са трѣма слѣдующытъ рѣшенія:
А) Ще чикамы еще малко вѣрне прѣди
да пристѣпимъ до избирането на великыи
воевода, защото върховното началство може
бы да мине въ рѣцѣтъ на князя Николай.
Б) Осмъ души главатари ще съставляватъ
между това, прирѣшенното правителство. А
по послѣ ще са състави особено правител-
ство за Босна и Херцеговина.
В) Тестить на князя Николай, Вуковичъ,
са опълномощава да вѣдѣ въ прѣговори съ
консулитъ, въ името на прирѣшенното пра-
вительство. На тѣло Вуковичъ никаковы прѣ-
говори не може да направи; прѣдѣлжъ само
да приручи еднакъ нѣтъ на дипломатитъ и
да пѣтъ обличъ ко народѣтъ нѣтъ поутрѣне
на Портатъ и не вѣрва вече на нейнытъ о-
бещанія.
Г) Рѣшава са планить на военнытъ дѣй-
ствія.
Д) Прирѣшенното правителство е длѣжно
всичко да оставя за да купъ оржія.
Е) Ще обявямъ на Сърбіи и Чернь Горъ,
че чѣлѣта на възстаніето бѣше да при-
стѣпимъ Босна и Херцеговина на княжества-
ствата. Князетѣ ще са споразумѣять за
сполукътъ на туй присъединеніе.
Ний обнародуваме тѣиъ документъ просто като
историческы, защото отъ какъ посѣднѣтъ отъ
Сърбскы нѣма тѣсерами извѣстиятъ съмърши-
ното ограничѣніе на възстаницытъ, ако и да съ
са зѣли тѣиъ вѣркъ отъ тѣхнытъ главатари, тѣ са
развалятъ. (И)

Консулитъ въ Мостаръ.
«Вѣсникыиъ полуофициаленъ вѣстникъ
«Вечерный Курьеръ» обнародува въ листа
си отъ 4/16 Септ. слѣдующето извѣщеніе
за консулскыиъ комисіи, на който са
възложили, както е извѣстно, да испита-
тъ искатъ възстаницытъ въ Херцеговинѣ:
«Отъ обнародуваныиъ до сега свѣдѣнія из-
вѣдѣна, че Консулитъ трѣгнали отъ Мостаръ
за да търсятъ и нахрѣтъ възстаницытъ, да
гы убѣдять че за никаковы поддрѣжкѣ не
могътъ да са нахрѣтъ отъ чуждытъ силы,
и да гы покажять да поднесътъ оплакванія-
та си на императорскыиъ Комисаринъ отъ
В. Портъ. Консулитъ са очаквахъ въ Сто-
лацъ на 15 или 16 Септ. (и), а въ тѣиъ
градъ тѣ чѣлѣ да са срѣщальтъ съ Серверъ
паша и да му съобщить свѣдѣствата отъ
своего посланіе. Утврѣдять еще че Комиса-
ринъ на В. Портъ пѣлъ нахрѣне да отъ
правъ една прокламация на възстаницытъ,
съ обещаніе че ще удовлетвори всяко тѣхно
праведно исканіе, ако сложатъ оржіята въ
трѣтъ въ едно уречено вѣрне.
Сидѣтъ разны на самъ на тѣиъ лутанія
конто тѣхнахъ почти дѣлѣкъ недѣлѣтъ, Консу-
литъ сполучилъ най послѣ да открѣять близъ
зо при чернигорскыиъ граници гаватаритѣ
на възстаницытъ, и са прѣиѣхъ на усмѣха-
ніе въ горескыиъ тѣхны жилища. Полуофи-
ціалныиъ и официална вѣстници нищо не
казвать за прѣимѣтъ, който главатаритѣ на
възстаницытъ сѣ направили на прѣдстави-
телитъ на силытъ, но като имамы прѣдъ вы-
платѣ обстоятелства, длѣжны смы да исповѣда-
мы че не правильнае толкозъ на достопѣ-
но на великыиъ силы да трѣгнѣтъ тѣхнытъ
дипломатическы прѣдставители и да искатъ
благосклонностъ на грубытъ и голы селе-
ны. Турція доказъ, че и безъ «платоническо-
то» посредствуване на силитъ може да по-
мари Херцеговинѣ и да улади възстаніето
Вече нѣколко стотаны фамиліи забѣгнѣли за
вѣрнѣкъ са въ Босна и Херцеговина, а въ
тѣиъ часъ смѣстувать само двѣ точки
дѣто възстаніето трае еще, т. е. въ Босна
при сръбскыиъ граници, дѣто са сѣина по
пѣвжъкъ свещеникътъ Жарко, и въ Херце-
говинѣ, въ околноститъ на Требия и Ник-
шикъ, дѣто възстаніето са подхранва
отъ Чернь Горъ. Попъ Жарко нѣма подъ прѣд-
водителството си двѣ тѣла възстаницы съ
четыри тона. Той нѣма еще подъ заповѣсть
си архимандрита Прокопія и свещеника Ю-
сифа, но до сега нищо друго не е напѣра-
вилъ освѣнъ да дѣржи благоразумно отбра-
нително положеніе.
«На 2/14 г. императорскыиъ войски са у-
дѣрили съ възстаницытъ близъ при Билекъ
Зулци и въ полянкѣтъ на Боноръ. Възстан-
ницытъ, конто са ошѣтали да нападнѣтъ на
якыиъ турскыиъ мѣста, побѣдили са съврѣ-
шено, или по добрѣ, спорѣдъ наравненіето
на «Политическыиъ Корреспонденціи», съ
вѣршено са съспали.
При испѣчю тона, В. Порта зѣна всякыиъ
тѣтъ потребныиъ вѣркъ, за да бѣде готова за
всякой случай. Нишкѣтъ дѣйствиетелно отъ
Шоадра че Турція прави голдыиъ органоуве-
дѣнія въ Албаніи, было за да укроти рѣто-
любивѣтъ ревность на тѣиъ области, было
за да излѣзе въ нуждѣ срѣшу Чернь Горъ.
Четыри хиляды души пѣлѣтъ вече стражѣ
въ Подгорницѣ, а и всякыиъ кулы по гра-
ницытъ ще са опѣчальтъ силѣтъ малко. Ос-
вѣнъ родимѣтъ Албанцы, конто са повнѣхъ
вече въ оржіе, очаквать са подѣръ макъ
въ Англия и рѣдѣнитъ изъ Сиріи. Два
десѣтъ тона трѣнѣхъ вече отъ Румѣдъ въ
Новый Назаръ.»

